

Grupa 5

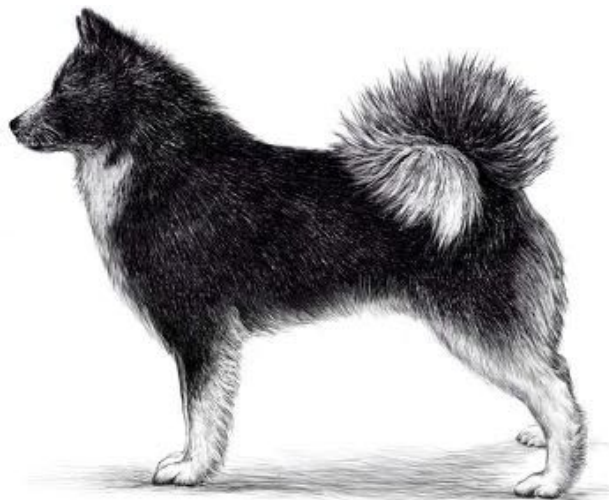
**Nowa redakcja
wzorca
zatwierdzona
przez
Prezydium RKF
dn.16.03.2022**

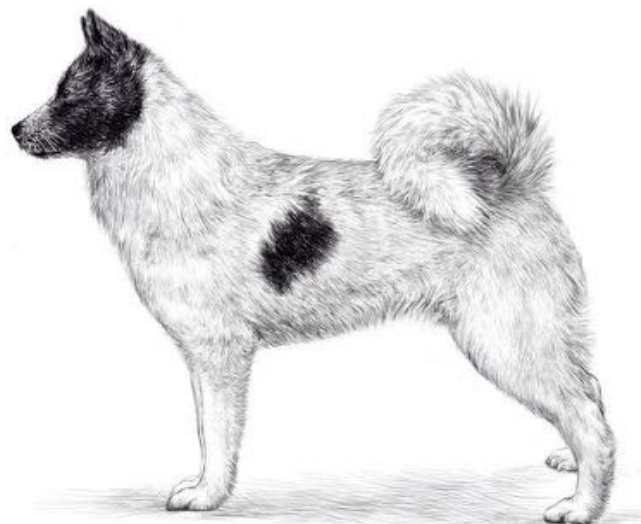
NIENIECKA ŁAJKA PASTERSKA

**(Nenetskaya Olenegonnaya Laïka) (Nenets Reindeer
Herding Laïka)**

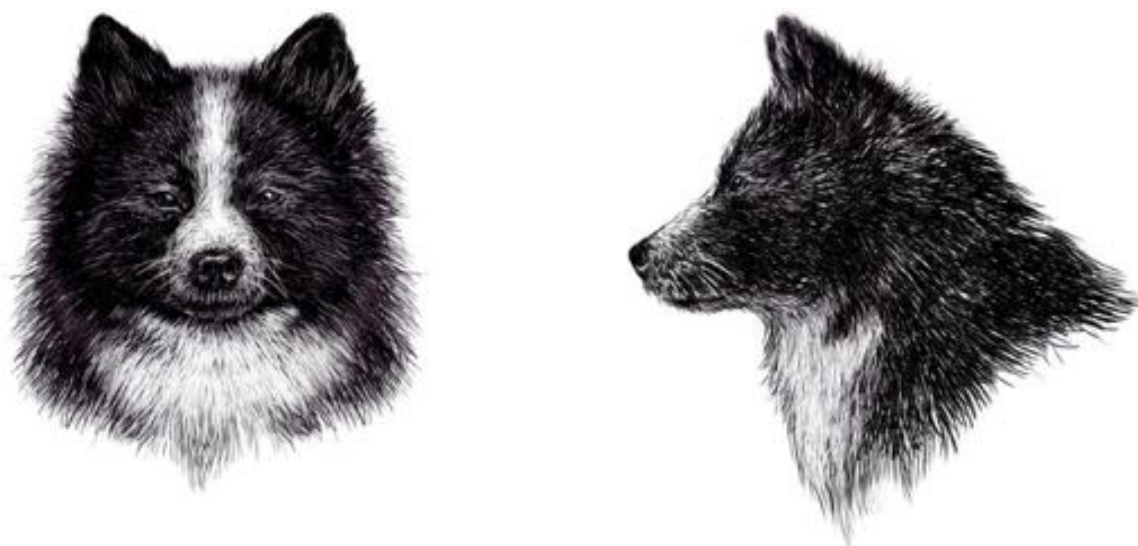
ODMIANA DŁUGOWŁOSA «JERRE»

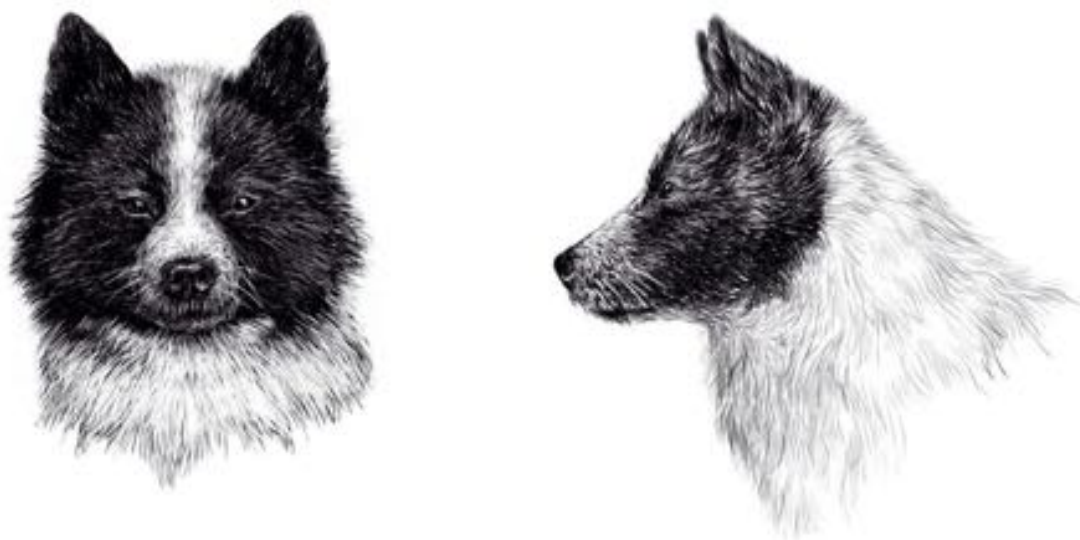
ODMIANA KRÓTKOWŁOSA «JANDO»

ODMIANA DŁUGOWŁOSA «JERRE»

ODMIANA KRÓTKOWŁOSA «JANDO»

Rysunki Jeleny Protasowej.

Powyższe ilustracje nie powinny być traktowane jako wyobrażenia idealnych przedstawicieli rasy.

WERSJA POLSKA czerwiec 2022 tłumaczenie z języka rosyjskiego Mirosław Redlicki

POCHODZENIE: Rosja

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 16.03.2022

UŻYTKOWOŚĆ: Kiedyś pies do pasienia reniferów, dzisiaj wykorzystywany także w ratownictwie, ale przede wszystkim wszechstronnie uzdolniony pies do towarzystwa.

KLASYFIKACJA: Grupa 5 FCI – Szpice i psy pierwotne
Seksja 3 – Północne psy pasterskie i stróżujące
Bez prób pracy.

RASA NIEUZNANA PRZEZ FCI.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Nieniecka łajka pasterska to stara, pierwotna rasa psów do pasienia reniferów na północy Rosji, powstała na terenach obecnego Autonomicznego Okręgu Nienieckiego Obwodu Archangielskiego i Jamalsko-Nienieckiego Okręgu w Obwodzie Tiumeńskim. Dzisiaj jest szeroko rozpowszechniona na całym obszarze tradycyjnej hodowli reniferów, na północy i północnym wschodzie Rosji.

Psy te znane były pod różnymi nazwami, takimi jak „olieniogonki”, „łajki nienieckie”, „szpice nienieckie”, „juriaki”, wreszcie „nienieckie łajki pasterskie” i „nienieckie łajki do pasienia reniferów”. W języku jednego z odłamów Nieńców, tak zwanych „Nieńców Leśnych” psy te znane są po prostu jako „wenieko”, co zwyczajnie znaczy „pies”.

Łajki te znane były rosyjskim miłośnikom psów już w wieku XIX. Na jubileuszowej wystawie Carskiego Towarzystwa Prawidłowego Myślistwa w roku 1898 dwa egzemplarze _ Bielko i Bielka własność księcia Szyrińskiego-Szachmatowa nagrodzone były złotym medalem. W latach czterdziestych zeszłego stulecia psy te były regularnie wystawiane na wszechzwiązkowych wystawach rolniczych; na tych wystawach odbywały się konkursy pasienia, a ich zwycięzców nagradzano dyplomami.

Od lat pięćdziesiątych rosyjscy kynolodzy podejmowali próby ustalenia jednolitego standardu rasy. Pierwszy taki wzorzec był opublikowany w roku 1994, a w roku 1999 rasa uznana została przez Rosyjską Federację Kynologiczną – RKF.

Funkcjonalna budowa, niewielkie rozmiary, łatwość przystosowania się do różnych warunków bytowych i doskonale rozwinięte zmysły powodują, że łajki nienieckie wykorzystywane są, poza tradycyjną pracą przy stadach reniferów, w służbie celnej i jako psy ratowniczo-poszukiwawcze.

WRAŻENIE OGÓLNE: pies niewielki, zwartej budowy, ruchliwy, wytrzymały i pełen energii. Budowa silna, ale nie limfatyczna, dobrze rozwinięte umięśnienie i mocny kośćiec.

Jak wszystkie psy Północy odznacza się klinowatą głową, stojącymi uszami, gęstą sierścią i zakręconym nad grzbietem ogonem. Dymorfizm płciowy wyraźny – psy są mocniejsze od suk.

WAŻNE PROPORCJE

- U psów długość tułowia jest mniej więcej równa wysokości w kłębie. Suki mogą być nieco dłuższe.
- Długość kufy równa lub nieco mniejsza od długości mózgowca.
- Głębokość klatki piersiowej wynosi mniej więcej połowę wysokości w kłębie.
- Długość kończyn przednich od podłoża do łokcia równa lub nieco większa jak połowa

wysokości w kłębie.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT: pies żywy, ruchliwy, przyjazny. Łatwy do układania, posłuszny i zdyscyplinowany, Daje się łatwo przyuczyć do różnych zadań. Jest samodzielny, pełen inicjatywy, potrafi sam podejmować decyzje. Odznacza się dużą chęcią do pracy, ma dobrą pamięć, słuch i węch oraz silny wrodzony instynkt pasterski. Doskonały pies do towarzystwa, pragnie kontaktu z człowiekiem i nie zawodzi w żadnej sytuacji. Może być nieufny wobec obcych.

GŁOWA: proporcjonalna do wielkości psa, kształtu wydłużonego, równo zwężającego się klina. Linie profilu równoległe.

MÓZGOCZASZKA: średniej szerokości, prawie płaska między uszami. Długość mózgowca równa lub nieco większa od jej szerokości. Czoło lekko wypukłe, guz potyliczny wyraźny. Stop nieznaczny, ale widoczny.

TRZEWIOCZASZKA:

NOS: średniej wielkości, na ogół czarny; szary, czekoladowy, ciemno cielisty dopuszczalny, ale niepożądany.

KUFA: tak samo długa, albo trochę krótsza niż mózgowca. Klinowata, stopniowo zwężająca się ku nosowi, grzbiet nosa prosty.

WARGI: ściśle przylegające, w pełni pigmentowane, czarne lub w kolorze odpowiadającym barwie nosa.

SZCZĘKI/UZĘBIENIE: zęby białe, mocne i duże, równomiernie rozłożone w szczękach. Uzębienie pełne – 42 zęby. Zgryz nożycowy, w wieku powyżej 6 lat dopuszczalny cęgowy.

POLICZKI: wyraźne, ale nie przesadnie rozwinięte.

OCZY: średniej wielkości, owalne, osadzone trochę skośnie, ani zapadnięte, ani wypukłe, barwy od ciemnobrązowej do orzechowej, im ciemniejsze, tym lepiej. Powieki w pełni pigmentowane, czarne lub odpowiadające barwę trufli nosa. Spojrzenie pełne wyrazu i ożywione.

USZY: stojące, ruchliwe, w kształcie zbliżonym do trójkąta równoramiennego. Osadzone dość wysoko i szeroko. Końce uszu lekko zaokrąglone, skierowane ku górze i lekko do przodu. Obfita sierść we wnętrzu ucha.

SZYJA: średniej długości, osadzone pod kątem około 50 stopni względem linii poziomej (horyzontalnej). Na przekroju owalna. Bez podgardla.

TUŁÓW: linia grzbietu prosta.

KŁĄB: umiarkowanie zaznaczony.

GRZBIET: mocny, prosty, szeroki i dobrze umięśniony.

ŁĘDŹWIE: krótkie, szerokie, lekko wysklepione i dobrze umięśnione.

ZAD: średniej długości, szeroki, lekko opadający, dobrze umięśniony.

KLATKA PIERSIOWA: długa, głęboka, na przekroju owalna, żebra umiarkowanie wysklepione.

LINIA DOLNA I BRZUCH: linia dolna stopniowo wznosi się od klatki ku brzuchowi.

OGON: wysoko osadzony, pokryty gęstą sierścią, przy pobudzeniu zakręcony w półkole lub niepełne koło nad tylną częścią tułowia. Dopuszczalny ogon sierpowaty. Sięga stawu skokowego lub jest trochę krótszy. W spoczynku i spokojnym ruchu może być opuszczony.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

WYGLĄD OGÓLNY: przy oglądaniu z przodu proste, równoległe wobec siebie i dobrze umięśnione.

ŁOPATKI: średniej długości, ułożone skośnie, dobrze umięśnione.

RAMIONA: ukośnie ustawione, tworzy doby kąt w stawie barkowym.

ŁOKCIE: skierowane prosto ku tyłowi.

PRZEDRAMIONA: proste i równoległe wobec siebie, na przekroju owalne.

ŚRÓDRĘCZA: lekko nachylone.

ŁAPY: mocne, owalne, wysklepione. Opuszki grube i twarde. Pazury mocne i krótkie. Między palcami sierść obfita, gęsta i twarda.

KOŃCZYNY TYLNE:

WYGLĄD OGÓLNY: mocne, dobrze umięśnione i kątowne. Przy oglądaniu z tyłu proste i równoległe wobec siebie, rozstawione szerzej, niż przednie.

UDA: umiarkowanie długie, szerokie, dobrze umięśnione.

STAWY KOLANOWE: wyraźne.

PODUDZIE: umiarkowanie długie.

STAWY SKOKOWE: dobrze kątowne.

ŚRÓDSTOPIA: niedługie, mocne i pionowe.

STOPY: mocne, owalne, wysklepione. Opuszki grube i twarde. Pazury mocne i krótkie. Między palcami sierść obfita, gęsta i twarda. Dodatkowe palce są typowe i ich obecność nie wpływa na ocenę.

RUCH: swobodny, szybki, lekki i harmonijny. Typowe chody to galop i szybki kłus. Pies może rozwijać znaczną szybkość nawet w trudnym terenie. W kłusie tak przednie, jak tylne kończyny są zbieżne; w galopie ruch energiczny i elastyczny

SKÓRA: napięta, nigdy nie jest luźna, nie tworzy fałd.

SZATA:

SIERŚĆ: dwuwarstwowa, z długim i grubym w dotyku prostym włosem okrywowym i gęstym, miękkim, wodoodpornym podszerstkiem. Sierść taka daje dobrą ochronę przed wichrem i mrozem, a latem przed ukąszeniami muszek i innych owadów. Trzeba też zaznaczyć, że pies dobrze znosi wysokie temperatury i wilgotność i łatwo przystosowuje się do różnych warunków klimatycznych. Długość sierści i podszerstka jest różna u różnych odmian.

- a. Odmiana długowłosa czyli „jeppe” – na tułowie długość sierści nie mniejsza niż 8-10 cm. Wyraźne bokobrody kryza, pióra i puszyste portki, na których długość sierści wynosi 15-20 cm. Najdłuższa sierść, do 25 cm, na zadzie. Śródstopia porośnięte gęstą i długą sierścią. Na łapach i stopach gęsta i twarda zwiększa ich powierzchnię, ułatwiając poruszanie się po śniegu, lodzie i błocie. Sierść na kufie, głowie i przednich krawędziach kończyn krótka i gęsta.
- b. Odmiana krótkowłosa czyli „jando” - zarówno włos okrywowy, jak i podszerstek są krótsze, ale także o zróżnicowanej długości. Na tułowie wynosi ona nie mniej, niż 4 cm. Najdłuższa sierść (nie mniej, niż 6 cm) na policzkach, gdzie tworzy bokobrody, kryzie, portkach. Gęsta sierść na ogonie. Sierść na kufie, głowie i przednich krawędziach kończyn krótka i gęsta. Na łapach i stopach sierść gęsta, jak u długowłosych, ale krótsza. Sierść psów i suk ma praktycznie taką samą długość.

MAŚĆ:

- Wilczasta: wilczasto-szara i wilczasto-ruda.
- Czarna, czarna podpalana.
- Ruda i płowa (z nalotem i maską albo bez nich).
- Czekoladowa, czekoladowa podpalana.
- Biała, łaciata i srokata z wyżej podanymi kolorami.
- Umaszczenia z błękitną pigmentacją dopuszczalne, ale niepożądane.

Nieznaczone nakrapianie dopuszczalne. Najwyżej cenione są psy z intensywną, pełną pigmentacją.

WIELKOŚĆ I WAGA:

WYSOKOŚĆ W KŁĘBIE: psy 42 – 50 cm (idealnie 46 cm)
suki 38 – 46 cm (idealnie 42 cm)

WAGA: psy 11 – 17 kg (idealnie 14 kg)
suki 8.5 - 12 kg (idealnie 10 kg)

WADY: wszelkie odstępstwa od podanego wyżej wzorca powinny być uznawane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia oraz wpływu na zdrowie i dobrostan psa, a także zdolność wykonywania pracy, do której był przeznaczony.

WADY DUŻE:

- Słabo wyrażony dymorfizm płciowy.
- Oznaki limfatyczności, w tym luźna, pofałdowana skóra i luźne powieki.
- Odchylenie od standardowego wzrostu na więcej, jak 2 cm.
- Ogon wiszący przy pobudzeniu albo mocno skręcony na grzbiecie.
- Brak więcej niż 4 molarów i premolarów (w dowolnej kombinacji), z wyjątkiem P4 szczęki.
- Oczy duże, okrągłe, wypukłe.
- Uszy duże, grube. Brak sierści we wnętrzu ucha.
- Sierść welnista, trochę zbyt krótka, miękki włos okrywowy, słaby podszerstek.

WADY DYSKWALIKUJĄCE:

- Agresja albo lękliwość
- Wyraźne odchylenia od prawidłowej budowy i temperamentu.
- Brak pigmentacji trufli nosa, warg i powiek.
- Zgryz inny niż nożycowy lub cęgowy u psów powyżej 6 lat. Krzywe szczęki.
- Oczy częściowo lub w całości niebieskie.
- Każda inna maść, niż wymienione we wzorcu.
- Sierść falista lub lokowata, brak podszerstka.
- Uszy wiszące lub nie całkiem stojące.
- Ogon podwójnie zakręcony, wrodzony krótki lub szczątkowy.
- Brak innych zębów, niż wymienione w wadach dużych, dodatkowe siekacze.

N.B. Samce powinny mieć dwa w pełni wykształcone jądra w mosznie. Jedynie psy funkcjonalne i zdrowe, z wyrażonymi cechami rasy, powinny być użyte w hodowli.

ODMIANA DŁUGOWŁOSA

ODMIANA KRÓTKOWŁOSA

